

Chris McGeorge

SPEK KAS?

Vienas kambarys, šeši įtariamieji,
trys valandos surasti žudikui

TYTO ALBA

Chris McGeorge

SPEK KAS?

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Vytautas Petrukaitis

VILNIUS 2018

Chris McGEORGE
GUESS WHO
The Orion Publishing Group Ltd,
London, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Chris McGeorge 2018
© Vytautas Petrukaitis, vertimas į lietuvių kalbą, 2018
© „Tyto alba“, 2018

ISBN 978-609-466-351-2

VEIKIANTYS ASMENYS

Morganas Šepardas – aktorius, vaidinantis dieną rodomoje televizijos laidoje „Detektyvas rezidentas“. Plačiai žinoma, kad turi bėdų dėl alkoholio ir narkotikų. Kadaisė vadintas Vaiku Detektyvu.

Amanda Filips – dirba „Kavos korpuso“ kavinėje Londono Vaterlo geležinkelio stotyje. Visada aptarnauja su šypsena. Svajoja tapti žurnaliste ir dirbti televizijoje. Dažnai vadinama „miela“ ir „geraširdiška“.

Rajanas Kvinas – viešbučio valytojas. Kenčia pinigų stygių, dirba, kad paremtų šeimą po to, kai iš Honkongo persikėlė į Londoną. Didžiujasi savo darbu, bet mieliau dirbtų bet ką kita tiesiogine šių žodžių prasme.

Konstancija Ehern – garsi Vest Endo aktorė. Šiuo metu atlieka pagrindinį vaidmenį naujame miuzikle „Lietus Elmoro gatvėje“ „Licėjaus“ teatre. Nuolat vadinama viena geriausių aktorių, šiandien vaidinančių teatre. Pelnė daugybę apdovanojimų. Pamaldi katalikė, dažnai sukelianti trintį tarp kitokių įsitikinimų žmonių.

Alanas Hjuzas – garsus advokatas. Greitai iškilo teisinės sistemos laiptais, nors juodaodžiai teisininkai yra retenybė Londono teismuose. Niekada nenuleidžia rankų, visada duoda patarimų teisės klausimais, kartais net neprasomas. Šiuo metu dalyvauja labai svarbioje byloje, kuri gali lemti karjerą.

Rouna Mišel – septyniolikmetė studentė. Uždaro būdo. Mėgsta klausytis muzikos per dideles violetines ausines. Kenčia nuo sunkios klaustrofobijos.

Saimonas Vinteris – Morgano Šepardo psichologas didžiąją šiojo gyvenimo dalį. Didžiujasi profesionalumu ir puikiais rezultatais. Palyginti jaunas gavo psichologijos mokslų daktaro laipsnį ir nuo tada visą laiką dirba privačiu psichologu gana prašmatniame Londono rajone.

*Man grįžus, mokykloje tylu. Mama visada sakydavo, kad esu išsi-
blaškęs, kai ką nors pamiršdavau, bet ji niekada nerasdavo laiko
paaiškinti, ką konkrečiai tai reiškia. Vis dėlto atrodo, kad ir vėl
buvau išsiblaškęs. Supratau tai tą akimirką, kai pažiūrėjau į savo
knygų krepšį pusiaukelėje į namus, – palikau ją matematikos ka-
binete. Savo užrašų knygelę, o joje buvo namų darbų užduotis
šiam vakarui. Nenoriu apvilti pono Džefriso, todėl ir grįžau.*

*Perėjęs žaidimų aikštelę įeinu pro pagrindines duris. Sutemus,
kai mes visi išeiname, mokykla ne juokais kelia šiurpą. Įprastai
joje triukšminga ir zuja vaikai ir suaugę žmonės, bet dabar ko-
ridoriuose tylu, o mano žingsniai garsūs, lyg tremptų drambliai,
mat tas mano trepsėjimas atsimuša aidu. Nematau nieko, vien
vyrą žaliu kombinezonu, tuo keistu įrenginiu blizginantį korido-
riaus grindis. Jis panašus į nelaimingiausią žmogų pasaulyje. Tėtis
sako: jei nesimokysiu, taip nutiks ir man. Man pagailsta to vyro,
paskui pasigailiu jo besigailintis, nes gailėti žmogaus negražu.*

*Paspartinės žingsnį nusigaunu į matematikos kabinetą. Du-
rys praviros. Mama visada mane mokė elgtis mandagiai, taigi vis
dėlto pasibeldžiu. Atsidarydamos durys sucypia it pelė.*

*Pamatau jį ne iškart. Durys įstringa ties popieriais ir pratimų
sąsiuviniais, išmėtytais po visas grindis. Vieną sąsiuvinį atpažįstu*

ir pasilenkiu jo pakelti. Manasis. Ponas Džefrisas visus surinko pamokai baigiantis.

Suvokiu, kad kažkas labai negerai, ir pakēļs akis pamatau jē, ponā Džefrišā, matematikos mokytojā, savo matematikos mokytojā. Savo draugā. Jis kabo kabineto viduryje ant diržo jam aplink kaklā. Jo veidas keistos spalvos, o akys tokios didelēs, kad jis panašus ē karikatūrā.

Bet tai ne karikatūra. Jis tikras. Ir aš labai negreitai suvokiu, ē kā iš tikro žiūriu, – taip negreitai, kad pamatau, jog tai nėra koks siaubingas pokštas.

Išties aš žiūriu ir prieš save matau jē.

Ponā Džefrišā. Negyvā.

Ir kažkuriuo metu pradėdu klykti.

Po dvidešimt penkerių metų...

Aštrus, banguojantis garsas – jis gręžiasi jam į smegenis. Bet, sutelkęs į jį dėmesį, suvokia, kad tai skambutis. Jo galvoje ar kažkur kitur – plačiajame pasaulyje, kažkur kitur. Kažkur, tik negali būti, kad čia.

Dzinnn, dzinnn, dzinnn.

Dzinnn, dzinnn, dzinnn.

Garsas buvo tikras, sklido šalia jo.

Akys atsimerkia. Viskas lyg pro miglą – tamsu. Kas vyksta? Sunkaus alsavimo garsas – sekunde vėliau, negu turėjo, suvokia, kad tai jo paties kvėpavimas. Jo pojūčiai blikčiodami įsijungia lyg šviesos ligininės koridoriuje. O tada – taip, jis pajunta, kaip kilo krūtinė, o pro šnerves plūsta oras. Rodės, jo neužtenka. Pamėgino pražioti burną, kad įkvėptų daugiau, bet pajuto, jog ji neįtikimai sausa – jo liežuvis sukosi ratu švitrinio popieriaus kalėjime.

Ar stojo tylą? Ne, dzinnn, dzinnn, dzinnn vis dar skambėjo. Tiesiog jis apsiprato su šiuo garsu. Telefonas.

Pamėgino pajudinti rankas, bet nepavyko. Jos buvo virš galvos – iškeltos – ir lėtai virpėjo įspėdamos, kad tuoj užtirs. Juto

vėsos žiedą ant abiejų riešų – kažką šalta ir tvirta. Metalas? Taip, tikriausiai. Metalas ant riešų – antrankiai? Pabandė pajudinti suglebusias rankas norėdamas išsiaiškinti, prie ko jos pritvirtintos. Strypas palei pakaušio vidurį. Ir jis antrankiais prie jo prirakintas?

Abi rankos ties alkūnėmis tvinkčiojo – abi išsikreipė keistu kampu jam mėginant keisti kūno padėtį. Jis buvo pasodintas priešais šį daiktą – nežinia kokį. Bet sėdėjo ant kažko minkšto ir juto, kad dabar jam veikiausiai neramu dėl to, kad kiek pasislinko žemyn. Jis pusiau sėdėjo, pusiau gulėjo – nepatogi padėtis.

Jis sukaupė jėgas, įrėmė kulnus į paviršių ir pasistūmė į viršų. Pėda paslydo, jai nė kiek nepavyko išlaikyti sukibimo (batai, jis apsiavęs batus – turi tai įsidėmėti), bet to užteko: jo sėdynė pasistūmėjo atgal, tad rankų taip nebetempė. Dingus skausmui, į kurį buvo sutelkęs visą dėmesį, neaiškios dėmės aplinkui ėmė ryškėti.

Pirmiausia pasirodė daiktai jam iš kairės – arčiausiai jo. Jis pamatė stalą tarp to, ant ko sėdėjo, ir baltos sienos. Ant stalo – juodas cilindras medžio imitacijos paviršiumi su raudonais skaitmeninio prietaiso skaičiais – laikrodis. Žybsėjo skaičiai 03:00:00. Trečia valanda? Bet ne. Kol žiūrėjo, skaičiai degančios lempos apšviestame laikrodyje šalia nepasikeitė.

Paskaudo akis bežiūrint į šviesą, ir jis suvokė, kad kambaryje ganėtinai tamsu. Ėmė mirksėti, kad pranyktų šviesos taškeliai, kokius regi akyse, kai pasižiūri į saulę, ir nukreipė žvilgsnį į tą baltą sieną. Ant jos kabojo įrėmintas paveikslas. Jis vaizdavo ūkininko namą už plataus kukurūzų lauko. Bet ne tuo paveikslas jį patraukė. Namas degė, raudonai nudažytos liepsnos laižė mėlyną dangų. O priekiniame plane buvo negrabiai nupiešta besišypsanti kaliausė. Kuo ilgiau į ją žiūrėjo, tuo, rodės, plačiau ji šypsosi.

Nelabai suprasdamas, kodėl paveikslas taip jį sutrikdė, nusuko akis. Dabar priešais save pamatė kojas ir pėdas – juodas kelnės, juodus batus – ant didelės lovos. Stora pūkinė antklodė nuslinko žemyn ir jis kuitėsi ant susimetusių į krūvą patalų. Aplink buvo išmėtytos nevienodos pagalvėlės.

Priešais išvydo pažįstamą vaizdą – jis būtų buvęs pažįstamas kiekvienam. Rašomasis stalas, nedidelis televizorius plokščiu ekranu, arbatinis, dubenėlis su kavos paketėliais ir arbatos maišeliais, atverstas valgiaraštis odiniais viršeliais ant stalo krašto. Galiausiai pamatė telefoną – toli, ranka nepasiekiamą. Kiek pakreipęs galvą pamatė priešais kairėje didelę drabužių spintą. Priešais dešinėje – langas užtrauktomis užuolaidomis, pro kurias prasiskverbė šiek tiek šviesos.

Apsirikti negalėjo: viešbučio kambarys, o jis antrankiais pri-rakintas prie lovos.

Ir viskas buvo ne taip.

Trys šaižūs garsai, įsigręžiantys jam į smegenis. Dzinnn, dzinnn, dzinnn.

Viskas buvo ne taip.

2

Jis nežinojo, kiek laiko ten sėdėjo klausydamasis skambančio telefono. Visą amžinybę ir trumpiau negu akimirką. Bet galop pasigirdo naujas garsas: balsas. Moters balsas. Kiek panašus į roboto.

– Labas, pone Šepardai. Sveiki atvykę į garsųjį „Didįjį“ viešbutį. Daugiau negu šešiasdešimt metų mes didžiuojamės neprilygstamu svetingumu ir plačiu pasirinkimu ypatingų patogumų, kuriuos galite išmėginti būdamas savo prašmatnioje aplinkoje. Jei norite gauti informacijos apie mūsų kambarių tarnybos valgiaraštį, prašom spausti vieneta, jei norite informacijos apie mūsų neseniai atnaujintą sporto salę ir SPA, prašom spausti dvejetą, dėl paslaugų, tokių kaip skambutis pažadinti anksti ryte, prašom spausti trejetą...

Pone Šepardai? Ką gi – bent jau pavardė išties jo. Jie žino jo pavardę? Nejaugi tai nutiko vėl?

– ...informacijos apie gyvus pasirodymus mūsų bare, prašom spausti ketvertą...

Gal jis per daug išgėrė, per daug pavartojo? Dvidešimt metų narkotikų ir gėrimo, narkotikų ir gėrimo, tad jis ėmė galvoti, kad *per daug* yra jam netaikytina sąvoka. Bet taip buvo atsitikę anksčiau. Visiškas smygis, kai atsibUSDavo visai ne ten, kur

buvo. Disociacinė fuga, panaši į amerikietiškuosius kalnelius, į kuriuos bilietą nusipirko pats.

– ...informacijos apie apylinkes, taip pat apie bilietų užsakymą ir transportą, prašom spausti penketą...

Bet jis žinojo, kaip jausdavosi tokiose situacijose. O ši buvo kitokia.

Nes...

Jis vis dar negalėjo prisiminti. Kur jis buvo? Ligi tol. Kur buvo – pastarąjį kartą, kai dar prisiminė. Dabar – viešbučio kambaryje, o tada... Kažkokia žmogysta neaiškiai šmėsčiojo jo atmintyje. Moteris.

Jis nuriyo nesamas seiles ir liežuvio perbraukė dantis. Kažko juose buvo – pilko, puvėsiais atsiduodančio po vyno burnoje liekančio skonio ir kažkokios cheminės medžiagos.

– ...jei pageidaujate išsiregistruoti anksčiau, prašom spausti šešetą. Jeigu norėtumėte dar kartą viską išklaudyti, prašom spausti septynetą.

Kažkas ne taip. Jis neturėtų būti čia.

Ir tas telefonas – tas telefonas nutilo. Kažkodėl joks balsas nebuvo baisesnis. Jeigu jis girdi ją, ar ji girdi jį? *Tai robotas, tik robotas.* Bet gal linija tebeveikia. Pamėginti varta.

– Jeigu norėtumėte dar kartą viską išklaudyti, prašom spausti septynetą.

Jis dar kartą pabandė pajudinti rankas, kad jos vėl imtų ką nors jausti. Greitai sugniaužė kumščius, o kai ėmė pakankamai valdyti rankas, susikaupė ir skubiai patampė riešus, prirakinčius prie metalinio strypo. Antrankiai sužvangėjo. Garsas buvo stiprus, bet neužtektinai stiprus. *Veltui gaišti laiką. Tai tik robotas.*

– Jeigu norėtumėte dar kartą viską išklaudyti, prašom spausti septynetą.

Jis prasižiojo, lūpos atsiplėšė viena nuo kitos taip, tarsi dau-

gybę metų nebūtų prasiskyrusios. Mėgino kažką sakyti, tik nežinojo ką. Pasigirdo vien kimus kriuktelėjimas.

– Jeigu norėtumėte dar kartą viską išklaudyti, prašom spausti septynetą.

Tyla.

Jis prasižiojo. Šįsyk pasigirdo kažkas panašaus į „padėkit“. *Tai tik robotas*. Vis dar nepakankamai garsiai.

Tyla.

Tuomet robotas telefone nusijuokė. *Ne robotas*.

– Gerai, pone Šepardai, tebūnie jūsų valia. Bet netrukus turėsite pradėti kalbėti. Nekantrauju pamatyti, ką darysite toliau.

Ką? Jis nespėjo pagalvoti apie šiuos žodžius, nes pasigirdo siaubingas garsas. Duslus nutrūkusio telefono ryšio signalas. Moteris pradingo.

Jis mėgino ramintis, nes širdis pašėlusiai daužėsi krūtinėje. Visa tai nevyksta – negali čia vykti? Gal iš tikrųjų nevyksta. Gal tai tik koks bjaurus sapnas ar bjaurios narkotikų sukeltos haliucinacijos. Pastaruoju metu ganėtinau gausiai juos vartojo. Bet galvodamas apie tai negalėjo patikėti.

Viskas atrodė pernelyg tikra.

Kas nors ateis. Kas nors turi ateiti. Nes viešbučio personalas akivaizdžiai žino, kad jis čia, vadinasi, visas viešbutis žino, kad jis čia. Be to, jis pats negalėjo prisirakinti prie lovos antrankiais, taigi...

Nekantrauju pamatyti, ką darysite toliau.

Kokia buvo to skambučio prasmė? Taip jau yra su telefonais: gali būti bemaž kas tik nori, ir niekas negalės sužinoti, kas esi iš tikrųjų. Kam tai moteriai *robotui* / *ne robotui* jam skambinti? Vadinasi, ta moteris gali būti toji – toji, kuri antrankiais prirakino jį prie lovos. Toji, kuri žaidžia kažkokį nesveiką žaidimą. O jeigu ji ne viešbučio darbuotoja, galbūt tai reiškia, kad niekas neateis.

Ne. Čia viešbutis. Kas nors būtinai ateis. Galiausiai.

Jis užsimerkė. Ir pamėgino kvėpuoti lėčiau, kad išgirstų ką nors už kambario. Ką nors prabildant pro duris, tempiamų lagaminų garsą. Bet neišgirdo nieko. Tyla.

Tik tai buvo ne visai tiesa.

Jis pajuto anksčiau, negu išgirdo. Dilgsėjimą sprande. O paskui labai tylų kvėpavimą.

Jis buvo ne vienas.

3

Jis suvokė, jog jis visada ten buvo – toks natūralus garsas, kad jis jo nė neužfiksavo. Bet, jam sulaikius kvapą, jis sustiprėjo. Kvėpavimas. Beveik begarsis – it vaiduoklio. Bet jis girdėjosi. Tylūs negilūs įkvėpimai ir iškvėpimai.

Kuo labiau sutelkė dėmesį, tuo daugiau girdėjo. Garsai sklido iš visų pusių. Žmogaus būta ne vieno. Kiek jų? Jis negalėjo to žinoti. Kiek žmonių šiame kambaryje su juo.

Jis žinojo turintis atmerkti akis, bet jos nepasidavė. Jo smege-nys ėmė jungti nesamus punktyrus – bergždžiai mėgino susigaudyti, kas čia dedasi. Gal čia kokia viešųjų ryšių gudrybė? Jo agentas įspėjo jį apie tokius dalykus: bulvarinė spauda moka už skandalus. Ar gali būti didesnis skandalas už orgijų viešbučio kambaryje?

Bet kažkas čia buvo ne visai taip, kaip turėjo būti. Nejaugi kas nors iš tikrųjų jį pagrobė ir antrankiais prirakino prie lovos vien tam, kad galėtų apie tai parašyti? Bulvarinės spaudos atstovams tai nebūdinga. Be to, jis su visais drabužiais. Tokios nuviliančios orgijos dar niekada nebūta.

Jis vos nesusijuokė, nors padėtis toli gražu nebuvo juokinga. Jis dar ir kraustosi iš proto. Pridėk tai prie ilgo sąrašo dalykų, kuriuos reikės sutvarkyti.

Bet pirmiausia jis vėl vargais negalais pramerkė akis. Į jį

žvelgė viešbučio kambarys. Kvėpavimas vis dar girdėjosi. Jam reikia apsidairyti. Jis palinko į kairę, kiek leido prirakinti riešai. Šalti kaip ledas antrankiai įsirėžė į odą, bet jis mėgino to nepaisyti. Jo kūnas irgi pasidavė kairėn ir jis pakreipė galvą, kad ką nors matytų virš lovos krašto.

Jis tikėjosi – *vylėsi?* – pamatyti vien kilimą, bet pamatė kai ką, ko negalėjo tiksliai apibrėžti. Galop suvokė žiūrintis į nugarą žmogaus rudu kostiumu, kniūbsčio gulinčio ant kilimo. Vos tai suvokęs, paskubomis atsilošė prilaikomas antrankių ir nuslinko atgal į lovos vidurį.

Žmogus. Tikras žmogus. Kniūbsčias ant grindų.

Vėl tylą – tik kvėpavimas vis dar girdėti. Bet dabar pasigirdo kitkas. Čeksėjimas, lyg pelė kramsnotų kartoną.

Prisivertė pasižiūrėti virš dešinio lovos krašto – vėl įsirėžė antrankiai. Ten žmogaus nebuvo. Blukus violetinis kilimas. Tačiau žvelgiant į reželį grindų, kurį įžiūrėjo, jam pasirodė, kad kažką pastebi. Kažkokį geltoną pėdsaką, vedantį prie lovos kojūgalio. Jis atrodė per plonas, kad galėtų būti virvelė, o jam bežiūrint jis dar ėmė trūkčioti. Plaukai. Ten plaukai.

Jis vėl parslinko į lovos vidurį. Plaukai? O Dieve!

Pažiūrėjo tiesiai prieš save, į tą juodą televizoriaus veidrodį. Jame nematė nieko – net savęs. Ir nudžiugo: nenorėjo žinoti, kaip apgailėtinais atrodo. Ta juoduma – tas niekas – jį nuramino. Jis sutelks dėmesį į televizorių, kol kas nors ateis jo išvaduoti. Jis nieku gyvu nesitaikstys su tuo, kas čia darosi.

Ir tuo pat metu, kai sau tai sakė, pajuto, kad akys krypsta į lovos kraštą, už žvilgančių batų, mat ten kažkas pakilo. Vienas pirštas. Paskui antras, o galop ranka sugniaužė pūkinę antklodę.

Širdis nusirito į užkulnius. Čeksėjimas pagarsėjo, kvėpavimas taip pat – iš visų pusių. Ir dabar...

Jie budo.

Veidas lovos kojūgalyje. Šviesūs plaukai. Mergina – kokių dvidešimties ar kiek daugiau. Atrodė taip, kaip jautėsi jis, – sumišusi ir išbalusi, panikos kupinomis akimis. Pirmiausia apsidairė. Galva sukiojosi į šalis, ir jina pamatė jį, tada nustebusi greitai vėl pasilenkė.

– L...labas, – mėgino ištarti jis. Jo balsas lūžinėjo visur, kur nereikėjo, todėl žodis nuskambėjo veikiau kaip grasinimas negu pasisveikinimas. Pamėgino darsyk.

– Labas.

Šįsyk pavyko kiek geriau.

Mergina išlindo – vien jos akys. Jos skubiai nukrypo į jo antrankius. Tada atrodė dar labiau sumišusios. Bet, po galais, jis negali pasijudinti, tai galbūt todėl ji vėl iškišo visą galvą.

– Kas?.. Kas čia darosi? Kur aš esu?

Balsas buvo silpnas, išgąstingas.

– Ką jūs man padarėt?

Jis sukrėstas į ją pažiūrėjo.

– Aš čia atsibudau – visai kaip tu.

Patvirtindamas savo žodžius jis sužvangino antrankius. Įtikino. Jos veide pasirodė kai kas nauja – ji suprato. Akimirką abu žvelgė vienas kitam į akis, vienas kitam perdavė savo baimę.

Aplink ją ant grindų vėl kažkas sujudo ir ji nukreipė akis žemyn. Jis nematė nieko, bet tai, ką išvydo ji, privertė ją pašokti aukštyn ir ūmai atsokti. Ji klubų trenkėsi į rašomąjį stalą ir kambarių tarnybos valgiaraštis nukrito. Ji negarsiai cyptelėjo.

Dabar jis matė ją aiškiau. Džinsai. Gelsvas sportinis nertinis su gobtuvu. Mergina, kokių apstu. Į ją žiūrėdamas pastebėjo kažką kairėje jos krūtinės pusėje. Kažkokią kortelę.

– Daugiau žmonių, – aiktelėjusi tarė ji. – Čia yra ir daugiau žmonių.

– Žinau.

Kalbėti darėsi lengviau, lyg variklis būtų pasisukęs ir užsivedęs.

– Kiek?

– Nežinau... Nema...

– Man reikia žinoti kiek.

Kam? Kodėl tai svarbu? Galbūt todėl, kad kuo daugiau žmonių, tuo sunkesnė padėtis.

Išgirdus jo balsą – dabar jau visiškai atsigavusį – jai į galvą, matyt, šovė kažkokia mintis. Ji pažiūrėjo į jį išpūtusi akis. Tokį žvilgsnį jis matydavo beveik kasdien.

– Pala, – tarė ji. – Argi jūs ne?.. Ar aš jūsų?..

Ar aš jūsų nepažįstu? Dėl to jie tik gaiš laiką. Jis visuomet būdavo pusiau matomas: iš pirmo žvilgsnio žmonės jo neatpažindavo, bet pasižiūrėję atidžiau prisimindavo.

– Jūs esat...

– Taip, taip.

Šiaip jam tai būtų labai patikę, bet tik ne dabar.

– Kiek jų?

– O Viešpatie... keturi žmonės. Mergina. Du vyrai. Ir moteris. Nežinau, ar jie...

– Jie kvėpuoja?

– Atrodo, taip. Jie juda – bent jau moteris ir mergina. Nenuorau tikrinti.

– Ne, nereikia. Turi nueiti prie durų.

Ji tuoj vėl dings jam iš akių: ji purtė galvą. Isterija – pažangos priešas. Jis giliai įkvėpė.

– Tik išei iš čia. Eik ir atsivesk pagalbą. Turi išeiti iš čia ir atsivesti pagalbą, aišku?

– Kas čia? – ji paklausė.

Jos akys lakstė po grindis. Jis džiaugėsi nematantis, kas ten.

– Nežinau, bet prašau – eik prie durų.

Jis beveik maldavo. Šitiek jis priverstas nusizeminti?

Nekantrauju pamatyti, ką darysite toliau.

Mergina žiūrėjo priešais save nenuleisdama akių į grindis. Priešais jo regos lauką nuėjo į kambario nišą. Tikriausiai ten ji matė duris. Jis neapsiriko – jos ten. Be abejo. Mergina padarė du demonstratyvius judesius į šalis – kad neužliptų ant kūnų. Jam nereikėjo jų matyti, kad tai žinotų. Ji dingo jam iš akių nišoje.

Jis palinko laikomas antrankių, šįkart į priekį, pasuko kaklą, bet merginos nematė. Išgirdo ją mėginant atidaryti duris: ji sugrabaliojo rankeną ir ją paklibino, bet neišgirdo, kad durys atsidarytų. Kodėl durys neatsidarė?

– Jos užrakintos, – tarė ji. – Jos... Rakto pultelyje dega raudona lemputė. Negaliu...

Dar vienas garsas – vėl skrebesys. Mergina bandė užraktą – mechaninį.

– Jos... jos nepasiduoda. Jos užrakintos.

Kaip jos gali būti užrakintos?

– Ar matai, kur galėtų būti elektroninis raktas? Ką nors panašaus į pultelį ant sienos šviesai uždegti?

– Ne, nieko nėra. Tik...

– Pažiūrėk pro durų akutę, – tarė jis, – gal kas eina pro šalį.
Gal yra...

Kas nors. Bet kas.

Sekundės tyla, paskui:

– Matau vien koridorių.

Trenksmas. Ji kumščiais daužė duris. Dunkst. Dunkst. Dunkst. Ji nesiliovė, trankė vis garsiau ir garsiau, kol ėmė atrodyti, kad duris kumščiuoja lyg boksininkas kriaušę.

– Ei! Mes čia uždaryti! Ei, kas nors! Mes negalim išeiti!

O, be trenksmų, jis išgirdo ir pajuto dar kai ką. Dar vieną žmogų. Murmesį. Tarsi kažkas bambėtų jam prie dešinės ausies. Jis pasisuko ir pamatė žiūrintis tiesiai į akis senei ilgiausiais juodais plaukais. Juodu pažiūrėjo vienas į kitą ir jis pasigailėjo negalintis užsikimšti ausų, nes senutė ėmė klykti.

5

Atrodė, kad ausys plyš, kai senė išleido šaižų, šiurkštų garsą, ro-dės, tokį smarkų, kad galėjo sukelti ant kojų visus tame pastate. Ji pašoko ant kojų ir atatupsta pasitraukė į kampą arčiausiai jo, tad jis beveik negalėjo jos matyti – ji buvo jo regos aklojoje zo-noje.

Trenksmai liovėsi ar bent jau jam taip pasirodė. Jam spengė ausyse. Jis pažiūrėjo į kitą kambario pusę, į nišą, kurioje dingo mergina, bet jam sukliudė. Atsirado veidų – du nauji veidai. Kaip mergina ir sakė.

Mergina – jaunesnė už aną prie durų – šalia lovos kojūgalio. Buvo gal ne daugiau kaip septyniolikos, vilkėjo kažkokį juodą džemperį. Ant kaklo kabojo didelės violetinės ausinės, jų laidas vinguriavo į džinsų kišenę. Ji mėgino stotis, bet kojos neatlaikė ir ji vėl dingo iš akių.

Jaunuoliui kiek kairiau jo sekėsi geriau. Jis pamažėle atgavo sąmonę, bet vos atmerkė akis, tapo kuo budriausias. Vilkėjo kažkokį baltutėlį kombinezoną. Buvo kažką įsisegęs – kortelę, panašią kaip tos merginos. kažkas joje buvo parašyta, bet iš tokio atstumo jis neįstengė perskaityti. Jis apsidairė daugiau stebėdamasis negu sumišęs. Pamatęs Šepardą tiesiog įsmeigė į jį žvilgsnį.

Mergina, vyras, moteris – kiek sakė šviesiaplaukė? Keturi. Vadinasi, dar vienas. Senis. Vyras, kurį matė pasižiūrėjęs nuo kairio lovos krašto.

Šviesiaplaukė išėjo iš nišos; nusiminimas ir sukrėtimas jos veide buvo sumišę su panika.

Klykianti moteris tikriausiai irgi ją pamatė, nes puolė prie merginos ir aplėkė aplink lovą greičiu, neįtikėtinu tokiai paklaidai. Paauglė šmurkštelėjo senei iš kelio ir Šepardas pamatė, kad ji nutarė susirangyti po rašomuoju stalu ir ten apsiglėbė sau kojas. Gera, bet galų gale beprasmiška gynyba.

Juodaplaukė moteris sugriebė blondinę už rankų, ją papurtė ir pagaliau nustojusti klykti paklausė:

– Kas čia per kambarys? Ar čia jau viskas – tas padarinys, ta bausmė? Turiu ją iškęsti.

Ji prasibrovė pro merginą ir nubėgo į nišą; iš jos pasigirdo garsus TRINKT, tarsi ji ką tik didžiausiu greičiu pribėgusi būtų trenkusis į duris.

Moters nebelaikoma šviesiaplaukė prarado pusiausvyrą ir krisdama trenkėsi į jaunuolį, šis pargriuvo ir atsitrenkė į kažką naują – kažkokį dar vieną žmogų. Iš dar vienų lūpų pasigirdo piktas „ė!“

Abu kaltininkai sunkiai atsistojo ir pasitraukė nuo to naujojo balso. Šepardui jų veido išraiška buvo pažįstama – juodu atsiprašė viršesniojo. Buvo matęs ją daugybę kartų. Abu apėjo lovą ir atsidūrė dešinėje jos pusėje, tarsi būtų naudojęsi Šepardu kaip apsauga nuo to, kas jų laukia.

Šviesiaplaukei prisitartinus, Šepardas pamatė, kas toje kortelėje, – atrodė, kad tokias prisisegę visi. Ji buvo balta, su raudona juostele viršuje – panašias turi per pratybas susiruošę dirbti vienoje komandoje.

SVEIKI, MANO VARDAS... – ant raudonos juostelės.

O baltame fone juodu žymekliu užrašyta „Amanda“.

Šepardas pažiūrėjo į kortelę, paskui instinktyviai pasižiūrėjo sau į krūtinę. Dabar jis pirmą kartą nuleido akis ir mažumą nustebo pamatęs, kad vilki baltus marškinius, skirtus nešioti prie kostiumo, o ant krūtinės – jo paties kortelė.

SVEIKI, MANO VARDAS... Morganas.

Į galvą vėl toptelėjo: „Kas per velniava?!“

Vėl pakėlė akis. Šviesiaplaukė – Amanda – irgi žiūrėjo. Ji pasižiūrėjo į savo kortelę, tada jie abu į jaunuolio.

SVEIKI, MANO VARDAS... Rajanas.

– Tikrai toks? – galva mostelėjęs į jos kortelę paklausė Šepardas.

– Taip, – atsakė ji. – Iš kur jie žino mano vardą?

– Amanda.

– Taip, bet žmonės vadina mane Mandė. Mandė Filips.

– Taip, – tarė jaunuolis, – Rajanas Kvinas.

Jis parodė į kortelę ant savo – taip, tai buvo kombinezonas – be to, ganėtinai keistas.

– Morganas Šepardas, – prisistatė Šepardas, bet Rajanas tik linktelėjo galvą.

– Žinau. Mačiau jus per...

– Kaip užrakinamos durys? – ačiū Dievui, įsiterpė Mandė. – Ar čia koks realybės šou?

– Kas? – paklausė Šepardas. Realybės šou?

Iš esmės viskas yra realybės šou.

Jis vėl vos nenusijuokė, nors buvo visai nejuokinga. Bet Mandė turėjo galvoje realybės šou, o argi jam į galvą neatėjo ta pati mintis? Tada jam viskas tapo aišku. Kodėl ji nusiramino, kai suprato, kas jis.

– Kur kameros? – dairydamosi aplink paklausė ji.

Jis susiraukė, o Rajanas į ją pažiūrėjo, nelabai suprasdamas,

apie ką ji kalba. Mandė irgi manė, kad čia koks nors pokštas. Jo televizijos studija – visiškai nedora, dėl to nekilo jokių abejonių, bet net ji nenusmuktų taip žemai, kad imtų grobti žmones ir veikiausiai paveiktų jų psichiką medikamentais.

– Atleisk, Amanda, – Mande, – bet viskas čia tikra. Atsibudau čia visai kaip tu.

Amžius, kuriame realybės šou televizijoje buvo visa, kas tik nori, tik ne fantazija. Kodėl tuo netikėti? Bet šitai buvo tikra, jis tai juto. Ir, sugavęs įdėmų jos žvilgsnį, suprato, kad ji irgi iš tiesų tai žino. Ji tai mato, bet tai nereiškia, kad ji nori tai matyti.

Jos šypsena ėmė blėsti.

– Ne...

Jis vėl ją praras, o jos jam reikia. Jos ir Rajano. Jis negalėjo pajudėti, vadinasi, juodu turėjo atstoti jam akis.

– Mande, Rajanai. Man reikia, kad liktumėte ramūs. Ir stengtumėtės, kad visi kiti išliktų ramūs. Turit pasižiūrėti, ar galit išvaduoti mane iš jų.

Jis galva mostelėjo į antrankius. Jo rankos dabar buvo beveik visiškai užtirpusios – tik priedas prie kūno.

– Raktelis, – tarstelėjo Mandė.

– Taip, raktelis. Pasižiūrėkit, ar kur nors nėra raktelio.

Tikimybė, kad šis tiesiog kur nors gulės, buvo menka. Tas, kas jį prirakino, padarė tai dėl kokios nors priežasties. Dėl... Pala. Naujas klausimas. Naujas rimtas klausimas. Kodėl jam vieninteliui uždėti antrankiai? Surakinta garsenybė – bet niekas kitas?

Mandė apėjo Rajaną ir ėmė ieškoti. Bet Rajanas nekrustelėjo. Jis žiūrėjo į Šepardą mėgindamas suvokti, kas dedasi jo galvoje. Vis dėlto atrodė ramus, o tai buvo gerai.

Tarsi norėdama parodyti, kaip jis turi veikti, moteris ilgais juodais plaukais vėl pasirodė, bet tuoj pat puolė į nišą. Trinktelėjimas. Ji susižeis.

– Ar „atleisk“ negana? – pasigirdo šaižus jos balsas. – Čia pragaras. Pragaras!

Šepardas žinojo geriau už ją. Ne pragaras. Pragaras – kurgi jis? Pragaras tavo viduje, giliai viduje. Jis jį seniai surado.

– Pragaras. Pragaras. Pragaras, – šaukė vos ne dainuodama moteris. – O jūs visi esate čia su manimi. Įdomu, kodėl taip nutiko?

Ji vėl trenkėsi į duris ir sukikeno. Jie čia užrakinti su beprote.

Šepardas vėl pažvelgė į Rajaną. Šis, rodės, su kažkuo grumiasi, o kuo ilgiau neaiškėjo, su kuo, tuo baisiau Šepardui darėsi.

– Rajanai.

Šis vos nepašoko išgirdęs savo vardą.

Rajanas pasilenkė ir sukuždėjo jam į ausį:

– Turiu jums ką pasakyti.

Kažkas atsikrenkštė. Rajanas ir Šepardas susižvelgė – garsą išleido ne jie. Abu apsidairė ir pamatė senį, svyrinėdamas jis sunkiai bandė stotis tarp sienos ir lovos. Kai jam galiausiai pavyko, jo veide pasirodė pyktis.

– Kas, po galais, čia darosi?!

Šepardas pajuto, kad Rajanas žengteli atatupstas.

– Ei, kas nors? Pasakykit man. Tuoj pat.

Jis buvo elegantiškas vyras, tik senamadiškas: vilkėjo pilką kostiumą, ryšėjo išblukusį kaklaraištį. Tamsią jo odą ženklino gyvenimo patirtis ir smaili reta barzdelė. Plaukai juodi, aki-vaizdžiai dažyti, pro juos prasišvietė žili lopai. Veidas buvo patenkinto savimi žmogaus su rūščia išraiška, apskriti akiniai ant nosies kiek pakrypę. Ant krūtinės, virš kairės kišenės, jo paties kortelė – SVEIKI, MANO VARDAS... Alanas.

Visų kambaryje esančiųjų akys nukrypo į jį. Mandė paliovė daryti, ką dariusi, ir pasižiūrėjo į ką tik pasirodžiusįjį. Net pa-

auglė po stalu žiūrėjo į jį išpūtusi akis. Aiškiai matėsi, kad šis žmogus visada patraukia dėmesį.

– Aš... aš...

Net Šepardas nebesijautė taip tvirtai. Įprastai jam taip nenu tikdavo. Dažniausiai jis nieko nepabūgdavo. Bet šitokioje kompromituojančioje padėtyje...

– Į ką visi žiūri? – užriko Alanas ir pažvelgė žemyn. – Ką?!

Jis nusiplėšė kortelę ir ją suglamžė.

– Prie jo nieko negalima segti. Velniai rautų, liks žymės.

Jis šveitė kortelę į kampą ir vėl apsidairė.

– Na?

Šepardas nusprendė būti atviras.

– Aš nežinau.

– Tu nežinai? – paklausė Alanas. – Ak, tu nežinai? Aišku, kad nežinai. Kas čia – kažkokia nauja televizijos laida? Koks nors Ketvirtojo kanalo šlamštas? Dieve brangus, tik pasakykit man, kad čia ne Penktasis kanalas*! Atrodo, būsi pasikvietęs ne tą tipą. Aš esu baristeris, mulki. Žinau savo ir visų, esančių šiame kambaryje, teises. Apsidairyk: tau į akis žiūri penki ieškiniai!

– Paskutinį kartą sakau, – tarė beprarandantis kantrybę Šepardas: – Čia ne televizijos laida.

– Žinoma, kad ne, – Alanas pažiūrėjo į lubas. – Noriu, kad mane išleistumėte. Ir man reikia pavardžių visų, dalyvaujančių šioje apgaulėje.

Kai niekas neatsiliepė, Alanas vėl žengtelėjo prie Šepardo.

– Kitaip negu tu, esu tikras žmogus. Aš darau svarbius dalykus. Pavyzdžiui...

* Ketvirtasis kanalas – britų visuomeninio transliuotojo televizijos stotis, priklausanti Kultūros, žiniasklaidos priemonių ir sporto departamento Ketvirtojo kanalo korporacijai. Rodo žinias, komedijas, istorines laidas ir dokumentiką. Penktasis kanalas – komercinė Britanijos televizijos programa, pramoginis kanalas. (Čia ir toliau vertėjo pastabos.)

Jis pasižiūrėjo į savo brangų laikrodį.

– Dieve brangus, Makarturo byla. Prieš antrą turiu būti Saderke*.

Bejausmis Šepardo veidas, rodės, tik dar labiau suerzino Alaną. Visi kiti tylėjo, nenorėdami patys užsitraukti jo pykčio.

– Svarbiausia mano karjeros byla, o jūs įkišote mane čia. Ką gi, kai iš čia išeisiu, patirsi įstatymo rūstybę. Kalbu ne apie tavo studiją ar tavo bendrovę. Apie tave, Šepardai. Apie tave.

Alanas pabrėžė savo mintį kumščio smūgiais į orą.

Suvokimas per neigimą, maniją, susitaikymą ir, akies krašte-liu pamatė Šepardas, vien per nepritarimą. Paauglė, kurios kortelės jis be akinių neįskaitė, stebėdama Alaną nusiėmė ausines nuo kaklo ir užsidėjo ant ausų. Staiga Šepardas pajuto stiprų artumą jai, slenkančiai giliau po stalu, – ji akivaizdžiai stengėsi į jį sulįsti ir šitaip pradingti.

– Atsiprašau, – tarė Šepardas, pats nesuprasdamas kodėl.

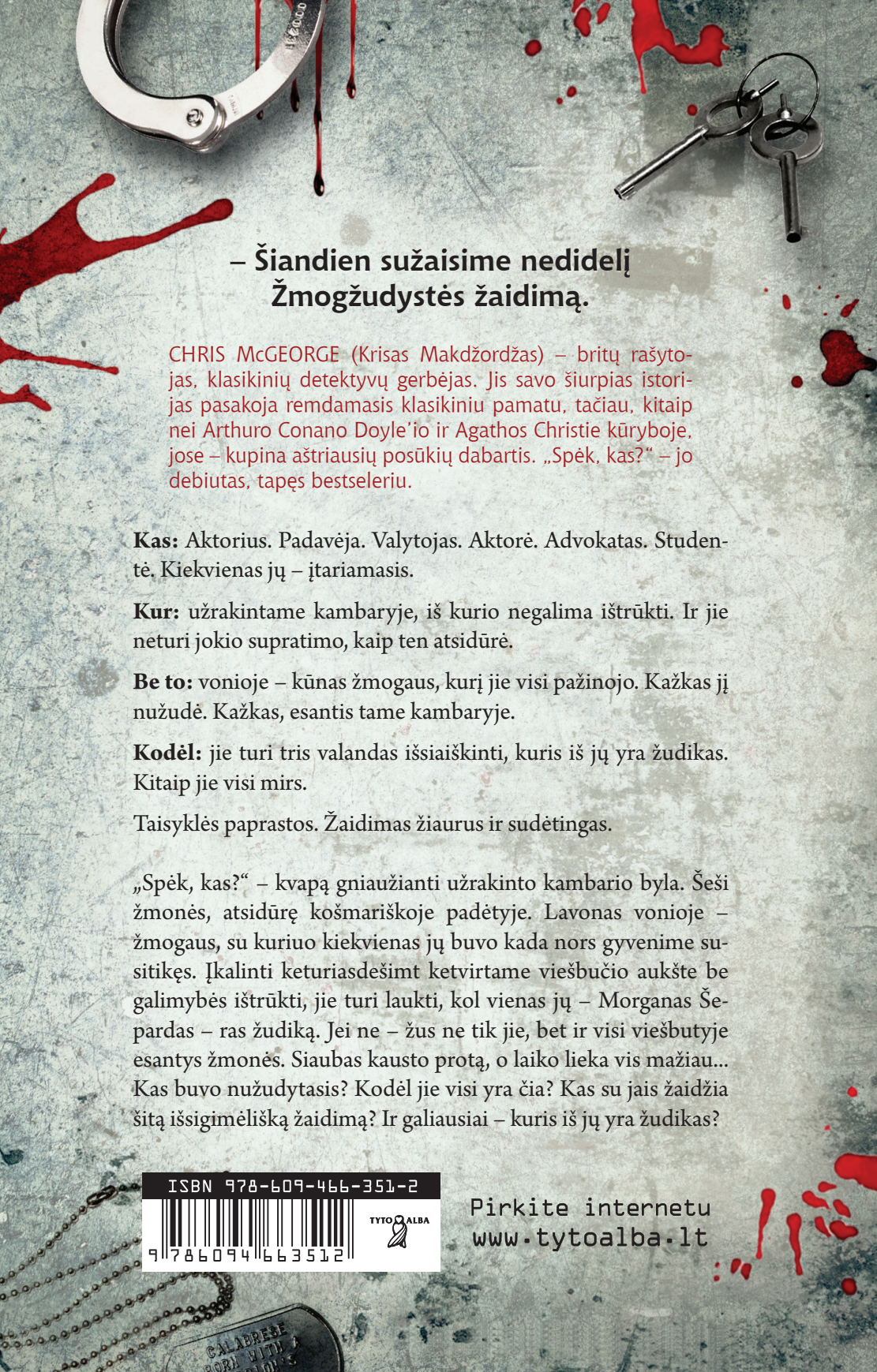
– Nesąmonės. Visiškos nesąmonės.

Šepardas pajuto kažką sujudant šalia. Alano dėmesys, rodės, irgi buvo atitrauktas. Šepardas apsidairė. Rajanas ėjo prie lango ir jis suprato, ką sumanęs jaunuolis. Rajanas stvėrė užuolaidas, smarkiai jas sugniaužė ir vienu greitu judesiu atitraukė.

Švystelėjusi saulės šviesa bemat sugėlė jam akis. Po kambaryo prieblandos šviesa buvo nepakeliama. Jis sumirksėjo kartą, antrą, stengdamasis, kad iš akių išnyktų daugiaspalviai taškai. Pažiūrėjo pro langą. Pastatai. Aukšti ir siauri. Kambarys buvo aukštai. Pastatai atrode pažįstami, foną jis lengvai atsekė mintyse. Jis žiūrėjo į Londono centrą. Bet kodėl jam atrodo, kad kažkas visiškai ne taip? Kodėl viskas jam atrodo...

Tada jis prisiminė.

* Londono rajonas, kuriame įsikūrusios daug valdžios įstaigų.

– Šiandien sužaisime nedidelį Žmogžudystės žaidimą.

CHRIS McGEORGE (Krisas Makdžordžas) – britų rašytojas, klasikinių detektyvų gerbėjas. Jis savo šiurpias istorijas pasakoja remdamasis klasikiniu pamatu, tačiau, kitaip nei Arthuro Conano Doyle'io ir Agathos Christie kūryboje, jose – kupina aštriausių posūkių dabartis. „Spėk, kas?“ – jo debiutas, tapęs bestseleriu.

Kas: Aktorius. Padavėja. Valytojas. Aktorė. Advokatas. Studentė. Kiekvienas jų – įtariamasis.

Kur: užrakintame kambaryje, iš kurio negalima ištrukti. Ir jie neturi jokio supratimo, kaip ten atsidūrė.

Be to: vonioje – kūnas žmogaus, kurį jie visi pažinojo. Kažkas jį nužudė. Kažkas, esantis tame kambaryje.

Kodėl: jie turi tris valandas išsiaiškinti, kuris iš jų yra žudikas. Kitaip jie visi mirs.

Taisyklės paprastos. Žaidimas žiaurus ir sudėtingas.

„Spėk, kas?“ – kvapą gniaužianti užrakinto kambario byla. Šeši žmonės, atsidūrę košmariškoje padėtyje. Lavonas vonioje – žmogaus, su kuriuo kiekvienas jų buvo kada nors gyvenime susitikęs. Įkalinti keturiasdešimt ketvirtame viešbučio aukšte be galimybės ištrukti, jie turi laukti, kol vienas jų – Morganas Šepardas – ras žudiką. Jei ne – žus ne tik jie, bet ir visi viešbutyje esantys žmonės. Siaubas kausto protą, o laiko lieka vis mažiau... Kas buvo nužudytasis? Kodėl jie visi yra čia? Kas su jais žaidžia šitą išsigimėlišką žaidimą? Ir galiausiai – kuris iš jų yra žudikas?

ISBN 978-609-466-351-2

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt